

Farul Creștin

REVISTĂ RELIGIOASĂ CREȘTINĂ BAPTISTĂ

„Voi sunteți lumina lumii”. Matei 5:14.

ABONAMENTUL :

Pe un an 120 Lei, pe 6 luni 65 Lei
In străinătate 300 Lei

REDACTIA ȘI ADMINISTRAȚIA :

Arad, B-dul Regele Ferdinand No. 65

Inscris la Trib. Arad secția III.

No. 6/1939

Girant responsabil : N. ONCU

SPRE O ALTĂ LUME

„Alerg spre țintă...”
Filip. 3:14.

Intr-o foarte minunată lucrare Bunyan descrie călătoria unui credincios prin lumea aceasta până la ajungerea în cer. Și în adevăr cărarea unui credincios e foarte interesantă. Mulți își închipuiesc poate că, un credincios al lui Isus, are pe cărarea sa **numai** flori și binecuvântări. Adevărul e că, are parte de aceste, dar printre flori se găsește și spini și printre binecuvântări se găsește și încercări.

Pentru cel ce se adâncește puțin în viața creștină, nu e mirare când va ajunge să vadă că, **viața creștină are colituri**, coboară prin valea plângerii și prin valea umbrelor morții și urcă Calvarul suferinței. **Experiența creștină e cea mai minunată pagină de glorie.** Un creștin duce o viață de luptă, dar întotdeauna încununată de biruințe.

Ap. Pavel în cuvintele de mai sus, descrie cum a înțeles el să meargă pe drumul credinței. E bine să ne gândim că, el spune: **„alerg.”** Asta înseamnă că, **se grăbește**, că e **zorit** și ar vrea să se urce pe aripile vântului, sau ca David, să aibă aripile porumbelului.

Graba aceasta e pentru că **vrea să scape mai repede de locul rău** și mociroa de păcate, în care s'a trezit, de lumina Evangheliei. Odată ajuns să-și cunoască locul în care se află, un om **încearcă pe orice cale** poate să scape cât mai repede din această stare. Adevărul acesta se repetă în viața fiecărui om întors la lumina Evangheliei. Deaceia el **ar trebui să-ți dea de gândit.** E ceva care tre-

bue să te îngrozească. Locul în care **te afli, nu este un loc bun.** Acolo ești în cea mai grozavă primejdie, ești în cel mai mare pericol.

Apoi, nu numai că vrea cât mai repede să scape de locul în care se află, **ci vrea să ajungă la locul pe care l-a zărit prin razele Evangheliei** lui Isus. Un credincios se grăbește să ajungă cât mai aproape de casa Tatălui, de locul în care sufletului îi prieste, și în care bucuriile sunt fără sfârșit. Un credincios aleargă.

Odată ce primim lumina de sus **am vrea** să ne urcăm mai sus, să ne ridicăm deasupra acestei vieți amestecate cu lacrimi și suferințe. **Viața credinței e o viață progresivă.** Noi trebuie să fim ca soldații lui Napoleon cari nu știau ce e „înapoi marș”. Ei nu știau decât să meargă înainte și numai înainte. Isus a mers înainte orice l-a stat în cale, și credincioșii Săi **trebuie** să meargă pe urmele Lui. Acesta e iarăși un adevăr din viața noastră. „Du-mă

pe stâncă pe care nu mă pot sui...” — se roagă psalmistul. El a zărit o stâncă, a dorit din tot sufletul să se urce pe ea și atunci, când a văzut că, puterile îi sunt prea mici, se roagă cu aceste cuvinte, cerând ca Domnul să-l ridice acolo unde el nu se poate urca. Urcușul vieții de credincios e adeseori **cam prea greu**, dar avem neclintita siguranță că acolo unde puterile noastre nu mai pot, intervine El și împreună cu El vom fi biruitori. Ferice de tine suflete care alergi, care încerci să te urci sus pe stâncă! Domnul te va ajuta și dorința ta îți va fi împlinită.

În alegerea sa un credincios se îndepartă de pământ și se apropie mai mult de cer. Razele de aur ale gloriei divine **învăluie** tot mai mult ființa care și-a încredințat viața sa în mâna Celui ce a murit și a adus salvarea. Pe măsură ce cel credincios se apropie mai mult de cer **prinde** din bucuria cerului, **audă** din melodiile cerești e cucerit tot mai mult, simte frânturi din fericirea veșnică.

Ași vrea sufletul meu să am cel mai mare talent pentru a te convinge pe tine **să pleci din locul păcătos** în care stai și să alergi spre cer, spre Dumnezeu. Știu că acum nu vezi grozăvia sfârșitului dacă stai așa. După ce vei ajunge pe stâncă cea înaltă vei slăvi pe Dumnezeu că ți-a făcut parte de har **să ieși** și să fi salvat. Poate acum prea puțină importanță dai acestei mari și hotărâtoare chestiuni, însă această nepăsare te va costa pierderea veșniciei. **Dece** să-ți pierzi sufletul? **Dece** să fi pierdut pe veșnicie? E în mâna ta **cheia** viitorului, pierzarea sau

(Continuare în pag. 4a)

Farul Creștin

Foaie religioasă

Apare sub îngrijirea unui comitet

Anul IX. No. 21 Sâmbătă 24 Maiu 1941
Apare în fiecare Sâmbătă

Abonamentul:

Pe un an 120 lei, pe 6 luni 65 lei.

În străinătate 300 lei.

În Statele Unite 2 dolari.

Nu se primesc abonamente decât cu
trimiterea banilor înainte.

Redacția și Admin. străz. 6

Arad, Bul. Reg. Ferdinand 65

Castor: N. ONCU Arad, Str. Blanduziei 4

DELA REDACȚIE

Incepând cu acest număr, vom publica în revista noastră o rubrică numită „scuția cu întrebări”, în care vom răspunde la mai multe întrebări. Răspunsurile vor fi simple, scurte și conforme cu învățătura Noului Testament.

* * *

Suntem aproape de jumătatea anului, când reîncepe vremea abonamentelor. De aceea ne adresăm tutuzor celor ce ne iubesc, sprijinitorilor noștri, celor ce au ajutat întotdeauna revista noastră, și le arătăm marea noastră dorință de a mări numărul abonamentelor. Vrem să dublăm numărul, în care tipărim revista noastră. Vrem ca razele Farului să fie tot mai mari. Și noi suntem siguri că, aceasta e cu putință, când fiecare predcător, lucrător și chiar fiecare cetățean încearcă să convingă încă pe unul să se aboneze la Far. Abonamentul pe 9 luni a fost stabilit la suma de 95 lei, și pentru a fi și mai ieftin, l-am lăsat la suma de 90 lei. La începutul acestui an Domnul ne-a binecuvântat și suntem siguri, că ne va da acum mai mari binecuvântări.

Deși la lucru, fiecare să încerce să facă cel puțin încă un abonament nou. UN ABONAMENT PE JUMĂTATE AN COSTĂ 65 LEI.

* * *

Suntem rugați să anunțăm frățietatea că fr. Petru Debucan d'n Ciula More, of. Sarmiseghețuza jud. Hunedoara caută ucenic pentru meseria de panofar. Doritorii se vor adresa direct fratelui.

O pescuire minunată

Ioan 21

Meseria de pescar, este absolut legată de răbdare. Unui pescar, ca să poată avea succes, îi trebuie multă răbdare. El trebuie să stea ore întregi cu undița în apă, spre a putea prinde pește. Și se poate, că, chiar după o zi întreagă să nu prindă nimic. Cea mai mare răbdare trebuie să a be acești oameni.

Domnul Isus în alegerea Sa, găsim că și alege majoritatea din ucenicilor, dintre pescari. Cine știe, dacă nu este vreo legătură între alegerea ucenicilor, și de răbdarea ce trebuia ei să o aibă ca ucenicilor? Domnul știa, calitatea lor și răbdarea ce trebuie să o aibe niște oameni, ce vor trebui să fie ucenicii Săi.

Ucenicul Ioan, descrie în cap. 21 despre o pescuire minunată, care a lăsat urme adânci pentru omenire.

Petru, acela, care se lăpădase de trei ori de Isus, era mereu chinat de această greșală. Cânta liniște, dar n'o prea găsea. Noapțile îi păreau prea lungi, căci gândurile și remușcările îl apăsau. Spre a-și mai uita de grijile nopții de insomnie e gata, să meargă la pescuit. Așa noaptea va trece mai ușor. Încă câțiva ucenicilor, cărora le împărtășește și lor dorința, erau goți de-al urma. Se scurg ore întregi, și acești, minunați fii ai apei, pescari din tată în fiu, se găsesse în situația poate rară, de a nu fi prins nimic. Dar, înspre dimineață, când tocmai, probabil se pregăteau de înapoiere, aud, un glas dulce, ce le spune:

„Copiii aveți ceva de mâncare?” Mă gândesc la Petru, câtă durere și desamăgire pe el. La răspunsul ce trebuia să-l dea, era de două ori lovit. Odată, ca inimă nobilă, era penibil pentru el să zică unui drumeț flămând, care poate numai mâncase de mult, că n'are. Iar, a doua oară, putea fi calificat ca pescar slab. Pescuise o noapte întreagă și nu prînse nimic. Dar străinul, cu glasul lui profetic, îi spune: „Aruncă în partea dreaptă a corăbiei!”.

Și minune, ce face o noapte n'a puin aduce, a adus câteva clipe. Corabia goală, se umple de 153 pești, și toți mari.

În turburarea lui — Petru — uitase de ceace-l chinuia — lepădarea de Domnul și era așa de umit, încât nu avu puterea să vadă, în această minune puterea Domnului său.

Ioan, însă, fire mai liniștită, cugetător, vede, pe Isus. El spune această veste și lui Petru.

Și acuma avem ocazia să vedem firea expansivă dar sinceră și plină de iubire a lui Petru. Un cuvânt, i-a fost de ajuns, să-l trezească din dormitare, și încins să

se arunce în mare spre a ajunge la pe care-L iubea.

De data aceasta, nu e frică de în nu-i nevoie să-i întindă Domn mână, ca prima oară. Puterea ce o mi pe un moment, îl scăpase de to gr jle, ca și pe Bunyan, în fața cruci

Celalți ucenicilor, vin și ei cu corăbiile mal.

Când se cobor din barcă, văd, foc, și ste și pâine și Domnul lor, în care credeau deplin, le cere și din acești și ști prinși în mod minunat, spre a-i ge, arătându-le, — un adevăr înfăptu

Au mâncat cu toții.

Probabil, acelaș Petru, în imediată gătură cu Domnul, devenise iar pe mist, cu remușcări. Domnul spre mângăia, împlinește vechile sale cuv spuse lui Petru înainte de suferința

„Dar eu m'am rugat pentru tine și d pă întoarcerea ta... vei întări pe fra tăi?”. Spre o ultimă încercare Dōm — îi întreabă de trei ori, poate în am l'rea triplei lepădări „...Simone, fiul Iona mă iubești?”...

Simon, poate îndurerat, căci cuvânt de trei ori repetat, îl ducea înapoi, aceea noapte, dureroasă răspunde:

„Doamne!, Tu care toate le știi... Știu Te iubesc!”

Și Domnul îi încredințează, ucenicul atât de greu încercat, — toată turma

Ce încredere îi arată Domnul! Ea e o mare despăgubire sufletească dată, Petru, pentru toate desamăgirile sale.

Poate azi, nouă ni s'ar părea risca să dăm în grija unui serv al nostru, turmă mare de oi scumpe, după ce l cunoscut de infidel și fugar.

Da, dar Petru, avea ceva ce aveau nici unul din ucenicilor, în așa măsură. Umilința sinceră! și dorința focată, de a arăta sincera iubire ce o re față de stăpân. Domnul cunoștea aceasta.

Să fim așa de sinceri și iubitori Petru, și vom primi bucurii, însă nări și puteri minunate dela Domnul nostru.

Doamne ajută-ne să fim ca Tine.

T. P. S.

ANUNȚ

Suntem informați că un anumit Necu Petru, cu carnet de refugiat se dă de frute și cere ajutoare de pe la bisce. Dănsul are asupra sa mai multe semturi și ștampile dela diferiți frați și comunități. Aducem la cunoștință că, spera sa sunt mai multe bănuțeli.

„Cine vrea să izbutească, trebuie să știe să rabde și să nu se dea bătut”.

Un strigăt în noapte

de C. N. Bălgrădeanu

„Treci... și ajută-ne” Faptl. 16:9.

Dumnezeu ne-a dăruit un organ simțitor așa de minunat încât, putem înțelege multe. Ne trebuie însă atenție, liniște și rugăciune. Planurile cele mai frumoase se formează nu în gălăgia zilei, ci în liniște și judecată. Dela diferite întranșări ne întoarcem fără planuri, mai reci și descurajate. E de dorit ca liniștea serii să fie folosită pentru planuri frumoase, când Dumnezeu îți vorbește, și când ființa ta e supusă Lui cu totul. Pavel, ajuns la Troa, condus de Duhul Sfânt, s'a plimbat pe țărmul mării și întorcându-se pe scara lăzaru, are o vedenie prin care e chemat dincolo de țipe în continentul european. Vedenia a fost rezultatul gândurilor zilnice ale lui Pavel.

Dumnezeu arată cerul înstelat lui Avraam. Aici e secretul pentru care Avraam a părăsit Chaldea și a rămas ca nomad pe munții săraci ai Iudeii, lăsând ca Lot să-și aleagă văle mănăstire. Domnul i-a vorbit să plece și Avraam a ascultat; Domnul i-a promis binecuvântări și el l-a așteptat, chiar în câmpul pietros și ars de soare. Domnul a vorbit la mulți în timpul nopții, iar Isus și-a petrecut o mare parte din timpul nopții în rugăciune. În orice caz, pentruca să poți prinde în sufletul tău vocea divină, îți trebuie liniște.

Dacă observăm bine textul de mai sus, vedem că rugăciunea macedoneanului exprimă durere; o sfortare ce exprimă durere și dureri. Vocea lui a trecut peste valurile mării, până la urechea lui Pavel. Furtuna și sgomotul mării n'au putut opri sunetul și nici pe Pavel de-ași face datoria, fiindcă acum vorbește durerea. Și bucuria are unde puternice, dar nici durerea nu e mai pe jos. Dacă la nașterea lui Isus au cântat îngeri, atunci la moartea Lui s'a întunecat cerul și s'a clătinat pământul. Unde durerea străbat până la hotarele nemărginirii, Biblia e presărată cu texte ce exprimă durere. Desigur toată durerea pleacă și se răsfrânge în inima umană. Dacă privim valurile mării, ele pleacă dela o margine până la cealaltă, însă durerea se reîntoarce în inimă până când o altă mână alină sau vindecă rănila. Strigătul din Macedonia a ajuns până la Troa și Pavel în vedenia lui aude vocea durerii. În cuvintele „Treci în Macedonia și ajută-ne”, vedem o durere lăuntrică. Aici sunt dureri, pe cari le poartă inima și sufletul celor din alt continent, și de alt neam. Vocea umană nu poate vorbi pe așa distanță, însă sufletul da. Această fiindcă lăuntru lor era plin de patimi diferite,

car: le măcina sufletul. Macedonienii au trecut prin sbuciumul vieții deșarte, iar sufletul lor amărât s'a aplecat sub povarile deșarte, lăsând ea suspin după suspin să vorbească starea prezentă. Dacă ești cu atenție Faptl. Ap., atunci cunoaștem viața tristă pe care a întâlnit-o Pavel în misiunea lui din Macedonia. Știm ce scrie Istoria de norodul imperiului roman, și cum erau toate femeile și copiii. În epistola către Romanii, Pavel condamnă păcatele și vrea să-i smulgă pe unii ca din foc. Vedem că sufletul lor era încărcat cu păcate așa de grele, încât, suspinul și vocea durerii a trecut peste întinsul furtunos, la Troa.

E o durere puternică. Efectul este la nivelul cauzei. Durerile lor erau purtate de ani de zile, dar nu i-a înțeles nimeni. Urechea lui Pavel le-a auzit strigătul durerii. Duhul Sfânt a condus pe Pavel numai înainte către țărni, și acolo urechea lui a fost deschisă. Pavel a fost copleșit de această vedenie. El a văzut pe deplin voia lui Dumnezeu, iar după vedenie a plecat imediat în Macedonia.

Din rugămintea de față, vedem că macedonienii au ajuns la disperare. E trist când omul ajunge la disperare. Păcaul te copleșește așa de mult, încât nu poți nici să ceri ajutor, însă când vocea ta se aude, atunci e cunoscută că izvoarește dintr-o inimă frântă și dintr'un suflet rănit.

Pământul e împânzit de strigătul durerii. Cea mai bună dovadă o pot avea în sufletul tău. Și sufletul tău strigă. Și el geme sub sarcina lumii. Și tu ești unul din acei cu călcăiul mușcat de șarpe și cu inima rănită. Câte dureri nu se sbat în sufletul tău, însă tu încerci să taci, dar ele sboară; sunt știute și simțite. Durerea ta e durerea întregii omeniri. Macedonienii n'au putut ascunde durerea în inimă lor încât să nu audă, și nici tu nu vei putea ascunde nimic. Până când sufletul tău geme, nu te gândești la liniște, ci la să ca vocea ta să străbată până acolo unde nourii nu se pot urca, acolo unde Regele cerului îți întinde paharul iertării și al siguranței. Suflete frământat, ridică-ți privirea spre limanul dorit, unde Portul Cetății e luminat de Farul ceresc. Acolo e locul, unde vei fi primit cu mii și mii de flămuri și cântări de biruință. Îți mai lipsește un singur lucru: cere ajutor. Privește că, Domnul tău este pe malul mării și întinde mâna celor din jurul tău, de ce nu vrei salvare? El alină vântul și te conduce în barca siguranței. Suflete, de ce mai porți durerea în sufletul tău? Desbrăcă-te de haină-ți

și intră în corabia lui Isus.

În rugămintea de față observăm un strigăt al datoriei. Aici avem două vorbe: a trece și a ajuta. E mare deosebire între a merge și a trece. A merge înseamnă a fi liber, a călători voios, a merge și a te întoarce, însă cuvântul „treci” ne impune datoria de-a privi peste valuri, oboseală, peste lipsa de mijloace și peste orice alt motiv. Cu un cuvânt, Pavel trebuia să lase biserici și prieteni; trebuia să facă ultima sfortare pentru a trece din Asia Mică în Macedonia. Era nevoie de el, deaceia trebuia să plece. Dumnezeu îi deschide noui câmpuri de misiune; ființele umane cer ajutor, iar Pavel e dator să plece.

Datoria de față e o datorie în spirit creștin. Faptul că Pavel a fost mântuit, era o datorie să spună și altora arătându-le calea mântuirii. Inșă mai pe sus de Troa, Domnul i-a dat o misiune specială de-a vesti Evanghelia neamurilor.

Pavel nu s'a retras dela datorie, ci pleacă în ziua următoare. El era un bun creștin și un ucenic loial. Pentru el nu trebuie zece chemări, una era îndeajuns. El a fost condus de Duhul Sfânt, și acei creștini cari au Duhul lui Pavel au și datoria lui. Pavel e fericit, când vede că poate face ceva pentru omenire. El își pune toate în slujba Domnului. Chiar viața și-o sacrifică pe altarul sacru al lui Hristos. Ce om ideal! Ce conducere minunată are Domnul, și ce oameni își alege El! Pavel e un nume vorbit nu numai de glasul sau condeiul nostru, ci și de inimile noastre. Suntem așa de fericiti de ascultarea lui. El a învățat aceasta dela Domnul lui pe drumul Damascului.

Pavel face aceasta personal, Macedonia, Grecia, și Italia e câmpul de luptă al lui. El nu trimite pe nimeni, ci merge acolo unde e chemat de oameni și trimis de Domnul. Ce exemplu minunat de lucru! În Macedonia și Achaia a întemeiat biserici și tot el scrie acelor biserici cum să trăiască în negura vieții. Exemplul lui Pavel e bun să fie urmat de toți creștinii. Lucrarea lui este eternă, iar cerul a împodobit cu mii și mii de erini săpați de mâna tremurândă și sângerândă a umilului ucenic, Pavel. El a trecut în Macedonia din imboldul inimei.

Pavel e un om predat Domnului, și când vocea muribunzilor de peste țărni ajunge la urechea lui, în sufletul său s'a produs o nouă hotărâre de muncă pentru continentul nostru bătrân și

Continuare în pag. 7-a)

„În toate faptele și acțiunile noastre trebuie să ne gândim la sfârșitul lor”.

DE LA UNIUNE

Onor Minister al Instrucțiunii, Educației, Cultelor și Artelor prin ordinul Nr. 69.044/1941 B pune în vedere tuturor școlilor de stat că, Ministerul aprobă ca elevii și elevele de altă confesiune decât cea greco-orientală și greco-catolică, să poată lipsi dela orele de religie făcute de profesorul ortodox, cu condiția să aducă certificat cu notele trimestriale la religie, date de autoritatea confesională respectivă, afară de cazul când părinții dau declarație că acceptă pentru copiii lor să urmeze cursurile de religie ortodoxă.

Intrucât știu că în unele părți frații au greutăți cu copiii în școli din pricina notei la religie, am dat publicității cele mai sus, pentru a se putea folosi de ele în caz de nevoie.

Reamintim fraților că, după dispozițiunile date de Onor. Minister al Educației încă de anul trecut, pe cari le-am publicat în „Farul”, cât și după dispozițiunile de mai sus, predicatorii noștri sunt în drept a preda religia copiilor aparținători confesiunii creștine baptiste și a le da notele cuvenite la religie, comunicându-le în scris direcțiunii școlii respective.

Încă din anul trecut, comitetul Uniunii a luat hotărârea de a face un apel călduros la toți membrii aparținători cultului creștin baptist din România, pentru a contribui fiecare cu modesta sumă de 10 lei, cu scopul ca din această contribuție să se poată cumpăra în București o casă Uniunii. Se simte mare nevoie de o astfel de casă care să adăpostească în ea biroul Uniunii și alte secțiuni ale ei de interes general al cultului, și în același timp să fie și un loc unde frații care vin din provincie cu diferite chestiuni, să aibă unde trage și găsi un adăpost. Gândul nostru e frumos și folositor întregii frățietăți, dar realizarea lui atârnă de voința Domnului și înțelegerea fraților.

Anul trecut prin Noemvrie, am comunicat lucrul acesta în „Farul Creștin” și unii frați s-au grăbit și au trimis darul lor cu o inimă largă și plină de dragoste pentru această cauză. Sunt încă mulți care n-au contribuit pentru scopul acesta și către aceștia se îndreaptă de data aceasta apelul nostru sfătându-i frătește să simtă fiecare pentru această cauză.

Frații predicatori, conducători locali, lucrători de cercuri și președinți de comunități sunt însăre-nați să îndemne și

să adune această contribuție dela membrii și apoi s'o trimeată la casierul uniunii care va confirma toate primirile prin revista noastră „Farul Creștin”. Să nu uităm: „ce pentru Isus ai făcut va sta”.

De asemenea rugăm toate bisericile și comunitățile care n-au trimis la casieria Uniunii contribuția de 4 lei de membru pe an, să binevoiască a o trimete cât mai neîntârziat.

Sunt încă biserici baptiste care n-au trimis la casieria Uniunii colecta din Duminica de 2 Februarie 1941. Sunt rugate pe această cale să trimetă această colectă la casierul Uniunii, intrând astfel în rând.

STUDIUL BIBLIC

BIBLIA NE NUMEȘTE:

Copiii lui Dumnezeu, Ioan 11:32; Fiul Celui Prea-Înalt, Luc. 6:35; Copii ai făgăduinței, Gal. 4:28; Fii ai învierii, Luc. 20:36; Fii ai lumii, 1 Tes. 5:5; Fii ai zilei, 1 Tes. 5:5.

Moștenitori ai lui Dumnezeu, Rom. 8:17; Gal. 4:7; Moștenitori ai mântuirii, Evrei 1:14; Moștenitori ai făgăduinței, Evrei 6:17; Moștenitori ai harului vieții, 1 Petr. 3:7.

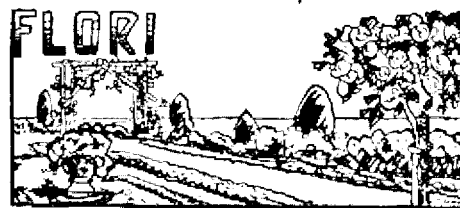
Vase ale îndurării, Rom. 9:23; Robi ai neprihăririi, Rom. 6:18; Sfinți, Rom. 1:7; Col. 1:26.

Semințe aleasă, 1 Petr. 2:9; Neam sfânt, 1 Petr. 2:9; Răscumpărați de Domnul Isaia 51:11; Rămășiță, Isaia 10:20—22; Ier. 23:3; Rom. 9:26—27.

Popor pe care Dumnezeu și L-a căștigat, 1 Petr. 2:9; Aleși, Mat. 24:22—24; Luc. 18:7; Col. 3:12.

Prea-Iubiți ai lui Dumnezeu, Rom. 1:7; 11 Tes. 2:13; Oile lui Hristos, Ioan 10:3—17; Turmă mică, Luc. 12:32.

Frați, Ept. 11:29; 1 Petr. 2:17; Frați sfinți, Evrei 3:1.

„Mare ești Doamne, mari și minunate sunt lucrările Tale!”

dul bisericilor baptiste vii și conștiințele chemarea lor.

În dorința de a întocmi și publica tabloul al tuturor caselor de rugăciune baptiste din toate orașele țării noastre rugăm stăruitori pe frații predicatori conducători ai bisericilor dela orașe trimeată adresa casei de rugăciune la M. Dumitrașcu, secretarul General Uniunii — Plocești, str. Bălți Nr. 13. — chipul acesta vom veni în ajutorul fraților, care pleacă după lucru în diferite orașe ale țării, pentru a putea găsi cu surință casa de rugăciune unde să se poată bucuria cu frații tot timpul cât va fi în acea localitate.

Cuțoara cu întrebări

Întrebarea No. 1.

Ce credești despre încinerare (arderea morților)

Obieciul de a arde morții, ni pare conform cu învățătura Scripturii Noi și'm că păgânii practicau încinerarea și că Domnul a optat formal pe poporul său Israel „să-și treacă pe fire pe firea lui prin foc”. (Deut. 18, 9—10) Mi se va spune că e vorba de persoane vii! De acord, dar decă nu și de persoane moarte, deoarece nicăieri, Biblia nu susține ideea încinerării? Faptul de a depune un cadavru în pământ este conformitate cu gândul Domnului și îngropat El însuși pe servitorul său Moise? (Deut. 34, 6). În special atenți să care se încinerează; unii spre a-și face joc de doctrina învierii, alții pentru se asigură că „atunci când ești mort, tu ai murit”. Numai faptul acesta să nu ar trebui să împiedice pe creștini să facă la fel.

SPRE O ALTĂ LUME

(Urmare din pag. 1-a)

mântuirea sunt acum în mână. Tu vei avea o veșnicie așa cum tu acum și-o vei alege. Fi de Dumnezeu de acest favor divin. Folosește-te pentru fericirea veșniciei tale. Acest secret e că dacă vei crede în Domnul Isus și-L vei urma până la capăt vei ajunge în cer iar dacă nu, ci vei continua să trăiești viața în păcat, departe de Isus, în poftele pieritoare ești pierdut pentru toată veșnicia dela fața lui Dumnezeu. „Crede în Domnul Isus și urmează-L” și atunci fericirea te va urmări aici și în veșnicie.

„Un credincios a lui Isus nu se rușinează de ceace a făcut Isus”.

RĂSPUNSUL ETIOPIEANULUI

de Mircea Cocariu

Famenul a răspuns: „Cred că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu”, Fapt. 8:37.

Ministrul împărătesei Candace, a Etiopiei, care a venit la Ierusalim să se închine, a fost desamăgit de ce a văzut acolo. El a crezut că în acest loc sfânt, va putea să-și stâmpere setea sufletească, dar parcă s'a înșelat. Ierusalimul nu i-a dat nimic din ceace dorea sufletul lui. Și Luther, marele reformator religios german, tot așa a pățit-o când s'a dus la Roma.

E interesant însă, faptul că, toți ceice au căutat sinceri și stăruitori mântuirea sufletului lor, mai curând sau mai târziu, ei au găsit-o. (Mat. 7:7). Nimeni nu cred să poată spune astăzi că n'a auzit de pocăință și Evanghelie. La fel nu cred să fie cineva care să nu fi căutat un răspuns la aceasta veste. Sigur, unii au răspuns ca famenul, iar alții ca Felix la predica lui Pavel. (Faptele 24:25).

Răspunsul care-l dă famenul la predica lui Filip, cred că merită o deosebită atenție din partea noastră. El nu cuprinde numai fraza aceia formată din opt cuvinte, ci în acest răspuns, se găsește o adevărată comoară, de care nimeni n'ar trebui să se lipsească. Deci răspunsul minunat arată:

— **Lămurirea minții.** Ierusalimul și toate ceremoniile religiei nu i-a dat nimic din ce a dorit sufletul famenului. Din contră, l-au pus într-o încurcătură. Nu știa ce să mai creadă. La locul de unde a crezut că primește binecuvântări duhovnicești, n'a văzut decât, forme, vorbe, ceremonii, gălăgie, și atât tot.

Ce avea de făcut? Putea cineva să-l ajute să primească pacea sufletului tulburat? El voia cu orice chip, să știe ceva, mai mult decât a știut. Cartea care a cumpărat-o e foarte interesantă, dar în loc să-l descurce, mai mult îl uimește. Dacă ar fi vorba despre proorocul, care scrie, n'ar vorbi despre: „El a fost dus ca o oaie la tăiere...” Nedumerirea lui era tot mai mare, iar dorința de lămurire tot mai aprinsă.

Domnul Isus însă, niciodată n'a

rămas indiferent la strigarea omului, nu va rămânea nepăsător nici la dorința acestui suflet sincer, care vroia lumină. „**Du-te și ajunge carul acesta**”. La car s'a gândit Duhul, când l-a trimis pe Filip? Nu. Sufletul, trebuie să fie descurcat. Parcă-l văd pe famen cum soarbe cu mare sete tot ceace îi spune Filip despre Domnul Isus.

Famenul se descurcă, întristatul se îmbucură, obositul și plicisitul se înviorează. Ce-a intervenit? Se **propovăducește Numele** lui Isus (v. 35).

Ce fericit ai fi și tu dacă ai putea răspunde cum a răspuns famenul: „**Cred că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu**”. Cu Fiul lui Dumnezeu niciun lucru nu-ți va fi greu; niciun drum nu ți-se va părea prea lung și nicio problemă prea mare. Numai El e în stare să te lămurească în toate ocaziile din viață.

Dar răspunsul acesta e minunat pentru că arată: **Ascultare și umilință.** Dacă cineva va spune că Etiopianul a ascultat pe Filip, pentru că, era singur, Luca îi răspunde că n'are dreptate. Cine-i conducea carul lui? Cui a poruncit el să oprească carul când s'a coborât în apă? (v. 38) Din contră famenului îi venea greu în față sevititorilor lui. Cu toate acestea el nu se rusinează de a face ceea ce a făcut întâi Fiul lui Dumnezeu. Nu se șfiește aici de Filip cu toate că era un om simplu. Dacă Domnul Isus S'a smerit în fața mulțimii și nu l-a fost rușine de Ioan, la Jordan, cu atât mai mult el vrea să se umilească și să **asculte** porunca divină.

Intr'adevăr nu este nimic mai frumos și mai vrednic de laudă decât ascultarea și umilința. Despre un copil supus și ascultător nu poți spune altceva decât cuvinte de bine. Și cum s'ar putea ca un părinte, să nu recompenseze un astfel de copil, cu tot ce-i stă în putință! Da, cu atât mai mult Domnul Dumnezeu va ști să cinstească pe copiii Lui, care se silesc să-L asculte zi de zi.

Iată, iubitul meu, care te rusinezi de a asculta pe Domnul Isus. Ministrul etiopian, te va acuza în fața lui Dumnezeu. Când a fost

întrebat **dacă** crede în Domnul Isus, răspunsul a venit fără nici un pic de îndoială. Cum, să mă mai îndoiesc?! S'ar putea să mă dau înlături dela aceia ce mi-a spus Isus. Să nu mă supun eu poruncii Lui? El a ascultat și eu nu? **Da, cred din toată inima mea.**

Apoi răspunsul acesta e minunat pentru că ne arată: **Bucuria mântuirii.** În Statele Unite ale Americii, la un botez mare, în public, a fost botezat și un lucrător minier. Numai decât după ce a ieșit din apă, minerul a început să fugă printre mulțime. Cineva l-a întrebat, de ce alerge așa repede? El a răspuns: **Mă duc să cran și fratelui meu, ce m'a făcut mie Domnul Isus.**

Bucuria e cea mai bună dovadă a mântuirii. (v. 39). Cel mântuit nu poate să fie decât bucuros. Mântuitul e plin de bucurie, fiindcă îl are pe Hristos în inima lui. Da, mântuitul să bucură în promisiunile Domnului său.

Plivitul grânelor

Acum primăvara gospodarul iese la câmp și trece pr'n holda sămănată cu grâu și o pliveste de toate buruienile, de spinii și de pălămida. Aceste bătări cresc cu toate că, nu au fost sămănate. Pentru noi e o bună și grăitoare învățătură. În inimile și viețile noastre de multe ori răsare ceace noi nu am sămănat, răsar buruieni și spinii. Și când încă aceste buruieni nu cresc prea mari, trebuie plivite. Fiecare din noi trebuie să ne plivim grădina gândurilor, a faptelor, a planurilor și chiar a sentimentelor noastre, de toate buruienile crescute acolo fără a fi fost sămănate. Trece și tu, și pliveste ceace nu e bun și de folos în viața ta.

AVIZ

Frații predicatori și bisericile sunt rugate în mod insistent, să ne trimită pentru istoria baptiștilor din Tara noastră, date istorice, fotografii, note, descrierea începăturilor baptiste din locurile pe unde lucrează, etc. Toate aceste le vor trimite la adresa subsemnatului.

Avem chestionare pentru răspunsurile istorice. Cei ce le au, sunt rugați să le trimită și cei ce nu au, le pot cere dela subsemnatul printr-o carte poștală.

Cerem aceste pentru că dorim să facem o lucrare cât mai completă.

DUMITRU KARAN

Constanța, str. Marechal Joffre 6

„Nu permite niciodată limbii să o ia înaintea gândului”.

De vorbă cu tinerii

ISPITE BIRUITE

Erau abia zorele creștinismului. Toți purtătorii stindardului lui Isus au fost prigonși și aruncați în închisori. Acolo erau toți acei cari puneau temelile împărăției lui Isus. Ap. Pavel îi știa pe toți, le cunoștea chiar și locul. În fiecare zi, din toate celulele condamnați erau

scosi în curte. Acolo se mângăiau unii pe alții, se bucurau și poate plâneau împreună credincioșii lui Isus.

Dela un timp însă, numărul scădea din zi în zi. Ap. Pavel știa că fratele celare era dus la cre, celalalt la sabie, la ferestrău, la rugurile cari ardeau în grădina lui Nerone, la fel și fel de persecuții și suferințe, la moarte de martiri. Intr-o zi lipsea unul despre care Pavel scrie că se poate de tragic: „Dima din dragoste pentru lumea de acum, m'a părăsit”

Scumpi tineri întorși la Dumnezeu, cari ați gustat dulceața vieții cu Isus, nu este o viață mai plină de amărăciuni, mai seacă și mai chinuță de reușcări, mai nenorocită, ca viața celui care a trăit cu Isus și apoi din dragoste pentru ceva din lume și-a părăsit Mântuitorul. Intr-o astfel de viață e iadul înflorit, e cea mai grozavă și înfricoșată înlăturare a tuturor durerilor și chinurilor. Credeți că Dima, chiar dacă a ajuns pe cea mai înaltă treaptă a plăcerilor acestei vieți, a fost fericit? Departe de adevăr acest lucru. Amintirile vieții cu credincioșii lui Isus l-au zdrobit, l-au măcinat în conștiința lui, și unde acest vierme roade, nu poate fi de loc vorba de fericire.

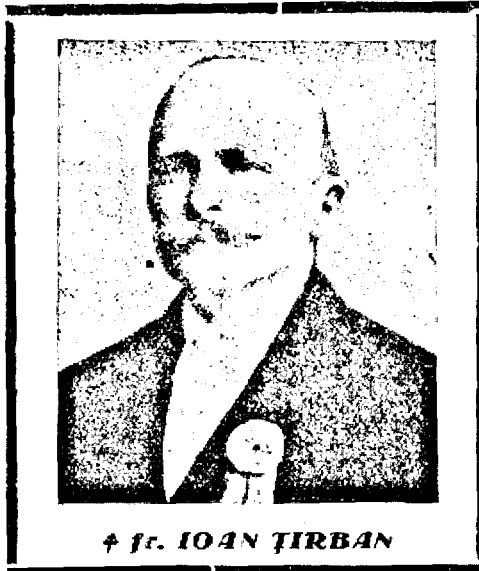
Cea mai reușită ispită a păcatului e dragostea de lume. Cu aceasta seceră el pe foarte mulți tineri, și știu precis că a venit cu ea și la tine de mai multe ori. Nu odată ți-a oferit lava cu toate plăcerile și bucuriile acestei lumi. Și poate nu odată era cât pe aci să întinzi mâna și să le înfruptezi din ele. Pierzare, nenorocire și vai ți-ar fi prefăcut viața ta.

Vreau să fi sincer cu tine și aș vrea să-mi simțesti căldura dragostei pentru tine deaceia ascultă ceace îți a'ci. Viața de mântuit a lui Isus e cea mai frumoasă, nobilă, binecuvântată și fericită viață de pe pământ. Mergând în urma Domnului

Moartea fratelui IOAN ȚIRBAN

În ziua de 30 Aprilie 1941, s'a stins din această viață bătrânul și harnicul pioner al Evangheliei fr. Ioan Țirban. Și-a dat obștescul sfârșit în mijlocul familiei sale din comuna Tăut, jud. Bihor, la vârsta de 70 ani.

Fr. Ioan Țirban s'a născut în comuna Tăut în anul 1871. La vârsta de 22 ani, adică în anul 1893, a primit pe Domnul Isus ca Mântuitor al său personal și ca urmare a credinței sale s'a hotărât în numele Sfintei Treimi. Dela aceasta dată a început lucrul în via Domnului, predicând Evanghelia împărăției lui Dumnezeu.

† fr. IOAN ȚIRBAN

zeu, începând din comuna sa natală și până la cele mai depărtate locuri ale Ardealului, aducând inii de suflete la Domnul Isus. Înainte de moarte spunea că a botezat 5372 de persoane în timpul misiunii sale. Remarcăm o singură dată când a botezat 119 persoane în comuna Groși, jud. Bihor. Unii dintre acestia îl aștepta în ceruri, iar alții rămân mai departe a'ci.

Fr. Ioan Țirban a fost un bărbat hotărât pentru cauza Evangheliei. A suferit multe prigoniri, cu toate acestea nu s'a descurajat, ci a stat ferm lângă Stăpânul său până la capătul vieții, când a spus: „M'am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da în ziua aceea, Domnul Judecătorul cel drept”.

Astăzi fratele Ioan Țirban se desparte de toți acei care l-au iubit, ca să-i aștepte

Isus este cel mai mulțumit și fericit om de pe pământ. Pe aceasta cale e gloria cerului, e spicindoaarea divină. Dacă ai venit la Isus leagă-ți de El toată viața, toate speranțele și tot viitorul și vei fi fericit nespun.

„La cele țărături dincolo de râu”. Se desparte de familia sa, de soție pe care lăsa bolnavă pe pat cu care a dus viața conjugală din anul 1895 și până ce s'a dat obștescul sfârșit. Casa lor a fost odată o spitalieră pentru oricine a trecut la ei. Se desparte de copiii săi: 4 fiice și 2 fiice nurori și gineri cari în semn de dragoste îl deplâng pe tatăl dispărut rămân solidari în jurul mamei lor.

Locul gol în urma fratelui Ioan Țirban se va vedea mult timp atât în familie cât și în bisericile din jur.

Se duce „pionierul Evangheliei” din strămtorări în bucurii, delă lupta odihna acolo, unde va străluci ca soarele în veac, căci a învățat pe mulți tineri în neprihănire, (Daniel 12, 3).

Înmormântarea fratelui Ioan Țirban s'a făcut în ziua de 2 Mai 1941, unde a luat parte un numeros public, atât din Tăut cât și din comunele vecine.

Serviciul funebru a fost condus de Vicaș Teodor. A luat parte la vorbă mai mulți frați predicatori, Moș Petru Hodişan Dumitru din Tăut, Vicaș Teodor și Boeșca Gavril din Batăr, Teodor Marian din Grîș, Ionescu Gheorghe din Gurbediu, Iova Miron, Iova Ioan și Ștefanș Ioan din Râpa.

Corul mixt din loc și muzica combinată cu cea din Batăr au cântat până ce corpul a fost depus în mormânt.

„Calea e sfârșită,
Lupta e gata,
Pace și odihna:
E acum plata.”

VICAȘ TEODOR

Comori nepieritoare stau ascunse între scoarțele unei cărți bune. Recomandăm cu toată căldura cetitorilor noștri următoarele cărți:

Femeile N. Testament	20 lei
Femeia în slujba regească	25 lei
Viața de familie în Biblie	35 lei
Istoria creștinilor	35 lei
Istoriile religioase	18 lei
Celalalt tâmplar	25 lei
Călătoria călătorului	15 lei
Abecedarul creștin	10 lei
Datoria bisericilor	2 lei
Biruina Evangheliei	4 lei
Înmormântat de viu	4 lei
Pâine din cer	20 lei

Se comandă contra ramburs de la Depozitul de literatură Ardeal B-dul Regele Ferdinand 65.

„Când ajungi să plângi, să fi rănit, să ai dureri, nu desnădădui, cici crede în El”

DIN LUMEA RELIGIOASĂ

Dela noi

În ziua de 21 Aprilie a. c. Tineretul din Petriș, jud. Arad, a făcut o vizită bisericii din Seliște, unde au avut împreună mare bucurie. Programul desfășurat a fost împodobit cu poezii, soluri, duete și corul din Petriș comb. cu cel din Seliște, etc. a fost condus de fr. I. Șimăndan. A mai predicat din cuvântul Domnului fr. Ioan Bianga și M. Marinu. Corul a fost condus de fr. R. Popovici.

Duminică 11 Mai a. c. a fost sărbătorită în Biserica Baptistă din Covăsinț, jud. Arad, ziua mamelor. Localul bisericii a fost împodobit cu flori, a fost neîncăpător. La serbare au luat parte frați din mai multe comune din jur. Programul bine aranjat și împodobit cu poezii, soluri, etc., a fost condus de fr. Gh. Lulușa, păstorul bisericii. Au mai predicat din cuvântul Domnului fr. N. Neța, I. Pop, Alex. Sari, Bugaru și Alexa Popovici. A cântat corul din loc, corul din Micăleaca și corul femeiesc din Cuvin.

Serbarea mamelor a fost frumos sărbătorită în Biserica Baptistă din Arad—Segea. Programul bine aranjat și împodobit cu poezii, soluri, etc., a fost condus de sora Magdalena Pojar și Maruca Brânbaș. Au vorbit fr. Marcu N. și Ioan Truța. A cântat corul din loc.

Fr. M. Flueraș a ținut la 6 Mai a. c. serviciul de înmormântare a fiului fr. Gl. Ticusean în vârstă de 18 ani, din comuna Trapold, jud. Târnava-Mare.

În ziua de 11 Mai a. c. a avut loc în Biserica Baptistă din Sudrj, jud. Bihor, ordinarea fr. Nicolae Dudoș. Actul ordinar a fost îndeplinit de fr. Nicolae Darăban și Vasile Glița. Au mai predicat din cuvântul Domnului și fr. Dolga Gheorghe și Florian Glița.

Frații de pe Valea Hațegului și Valea Streiului au avut o nespusă bucurie cu ocazia căsătoriei fr. Ilie Dobreanu cu sora Gaf'a ținută în ziua de 21 Aprilie a. c. în Biserica Baptistă din Ciop'a, jud. Hunedoara. Actul cununii a fost oficiat de fr. I. Lăzărescu, lucrătorul cercului. Au mai predicat fr. N. Iosivescu, I. Hand și Traian Farcaș, refugiat din Cluj la Simeria. A cântat muzica din Retezatul, condusă de fr. Traian Farcaș și corul din Clopotiva și Ostrov.

Fr. Zdrănc Arteni, predicator ajutat de fr. Opruța Victor și Opruța Ioan a ținut la 4 Mai a. c. serviciul de înmormântare a sorei Ana Stef din Presaca Ampoiului, jud. Alba. A cântat corul mixt din Păclășa.

Fr. T. Iov și Fl. Ardeleanu au ținut la 13 Apr. a. c. serviciul de înmormântare a fr. T. Andea de 20 ani din Curtici. Fratele fiind la instrucție preliminară, a luat parte la muzica premilțară, Dl. Colonel. dela Pregătirea Premilțară, și Dl. Director al Școlii Primare, A mai cântat corul mixt din loc.

După o lungă și grea suferință a trecut la cele veșnice fr. Gheorghe Popa de 26 ani din comuna Crocna, jud. Arad. În urma fratelui a rămas soția și doi copilași. Serviciul de înmormântare a fost ținut de fr. Iona Băle, Miron Vlad, M. Cristea și alții. A cântat muzica fraților din Dieci.

Dela alții

Lucrarea femeilor și copiilor baptiști din Japonia a început acum 70 ani.

Înainte de anexarea Țărilor Baltice la Rusia în Letonia erau 108 biserici baptiste, formate într-o uniune încă din anul 1879. În aceste biserici erau 11.908 membri și aveau 100 predicatori pregătiți și 20 ajutoari. În Școlile duminicale erau 6.286 membri.

Președinta femeilor baptiste din Japonia este sora Chiyo Yamada, dânsa este

o femeie în vârstă și foarte evlavioasă. Într-o scrisoare a ei către toate femeile baptiste din Japonia, ea arată marea lucrare care stă pe umerii femeii creștine.

Directorul Spitalului Baptist din Burma este dr. Ma Ah Ma. Dânsul este ajutat de fr. dr. Ah Pon.

În Japonia Uniunea baptistă a fost înființată în anul 1872. În prezent sunt în Japonia 76 de predicatori și 32 ajutoari.

Seminarul Teologic Baptist din Tallin, (capitala fostei Estonii) a fost închis de autoritățile comuniste. Deasemenea a fost închis Seminarul din Riga (capitala fostei Letonii) și partea cea mai mare de biserici. În Lituania predicatorii baptiști au fost schimbați, și opriri de a mai activa în domeniul religiei.

Aproape toți predicatorii baptiști din răsăritul fostei Polonii aflat astăzi sub stăpânirea Rusiei, au fost deportați în Siberia.

Studentii din Universitatea Baptistă Stanford au adus o hotărâre să facă din religie nu un simplu subiect al istoriei, nu numai o simplă trăsătură a civilizației trecutului ci o realitate vie a prezentului.

Un strigăt în noapte

(Urmare din pag. 3-a)

sbuciumat.

Să observăm încă odată aceste verbe „a trece și a ajuta”. În cuvântul „trece” e chemată o persoană, iar în cuvântul „ajută-ne” vedem un grup, care cere ajutor, vedem o țară, un continent, o lume naufragată care strigă disperată: „S. O. S.” adică „Salvați sufletele noastre”.

Pavel a fost conștient de durerea lumii și de datoria lui ca ucenic. El a predicat la mii de suflete, și aceasta a fost pentru el o datorie sfântă.

Strigătul din noapte, este un strigăt al răsplății. Nu există serviciu, pe care îl dă Domnul, fără răsplată. Când dăm un pahar de apă unui trecător, ne este recunoscător prin cuvântul „mulțumesc”, dar marinarul care se aruncă în valuri prin rămășițe de corabie, pentru a salva, ce cuvânt poate primi ca răsplată? Nu e de ajuns nici măsura cea mai grea de aur, și nici recunoștința cea mai nobilă. Viața unui om valorează mai mult decât vedem sub soare. Și chiar aceasta valoare ne-a dat-o Dumnezeu în Hristos. Pavel a înțeles dragostea lui Dumnezeu pentru el și pentru lume. El și-a sacrificat viața în slujba Aceluia, care l-a ier-

lat pe drumul Damascului.

Dacă pătrundem mai adânc în inima lui Pavel, găsim liniște, siguranță și mângâiere. Oceanele adânci răsăritului care distrug vapoare, dar în adâncul lor domnește liniștea; se pare că acolo e o altă lume. Cu cât oceanul e mai adânc, cu atât adâncul lui e mai liniștit. Inima lui Pavel e o inimă mare. În inima lui e ancorat Isus. El zice că, pentru el a trăi sau a muri, este Hristos. El cunoaște pe Domnul lui. Iar faptul că Domnul l-a dat o putere lăuntrică așa de mare, aceasta l-a făcut mult mai liniștit, decât fericirea lumii. El privește bucuos către sfârșitul lui apropiat. El vorbește de cunună și de premiu. Ce răsplata minunată! Fruntea lui Pavel a meritat cununa dată de Domnul. Răsplata cerească a fost pentru el ceva ce a meritat. Pavel n'a lucrat pentru cunună, dar ea l-a fost dată în schimbul jertfei personale. Domnul nu uită pe ai Săi. El merge înaintea acelor cari îl urmează cu lepădare de sine!

Să lăsăm ca urechea noastră să audă strigătul și durerea al lumii. Sufletele mor chinute în păcatele lor, iar noi ce facem pentru ei?

„Ca să fi fericit, caută mai întâi ca fericirea să domnească în preajma ta”.

COȘULEȚUL CU MERE DE AUR

Satul depe vulcan

În Japonia, țara vulcanilor și a cutremurelor, s'a întâmplat că, un vulcan s'a stins încetul cu încetul. Un om, după multă vreme și-a luat îndrăzneala și și-a așezat casa tocmăi sus, pe locul unde fusese gara vulcanului. După el începuse să se face case acolo și astfel nu după prea lungă vreme se înfirpase acolo un sat în toată puterea cuvântului. Oamenii au început să uite că locul pe care stau ei a fost gura unui vulcan, care scuipa foc și cenușă. Satul a crescut tot mai mare.

Cu timpul locuitorii acestui sat deveniseră tot mai răi oameni, bețivi, înjurători, desfrânați, etc., etc. Ori de câte ori se întâmpla ca cineva să le vorbească de chemarea mântuirii, își băteau joc de ea și se avântau tot mai mult în viața murdără și păcătoasă.

Dar ce s'a întâmplat? Într-o noapte, tocmăi când satul avea petrecere și chef, pământul începu a bubui. Vulcanul își deschese din nou gura și într-o clipă întreg satul cu toți oamenii se scufundară în adâncul pierzării.

Acastă întâmplare e o foarte asemănătoare cu pierzarea tuturor celor ce trăiesc în păcat și nepăsare de mântuirea sufletului lor. Și ei vor fi pierduți și se vor prăbuși în focul care nu se stinge.

Și e interesant că, și noi trăim într'un loc nesigur, pe gura unui vulcan, care oricând poate să-și deschidă gura și să ne înghită. Și noi petrecem în poftele noastre păcătoase ca și când nimic nu e în primejdie. Suflete al meu, aranjează-ți chestinca mântuirii și atunci ești la adăpost de orice ar veni.

Cămila și apa limpede

Se povestește de un călător prin țările pe unde trăiește cămila ceva foarte ciudat. Spune el, că întotdeauna când cămila ajunge la o apă limpede, întâi o turbură și apoi bea. Lucrul acesta e foarte ciudat. Vizitatorul a căutat să-și explice acest obicei din instinct al cămilei. Și a primit următoarea explicație. În apa limpede, cămila își vede chipul ei urât și neplăcându-i această urâțenie pe care o vede în oglindirea apei limpezi, se împușcă și o turbură.

Ce învățătură minunată pentru noi oameni! Mulți se întrebă de ce oamenii păcătoși nu pot suferi Evanghelia? Apoi uități explicația. În Evangheliile ei își văd chipul în adevărata lui oglindire și nu pot privi astfel de fotografie a lor înșiși. Și atunci în loc să ia calea de îndreptare, au ales calea pe care a luat-o și cămila, încearcă să tulbure apa, și ei încearcă să întunece frumusețea și clarita-

tea Evangheliilor. Și ei încearcă să pună la îndoială toate adevărurile curate, limpezi și mari ale Evangheliilor. Dece? Pentru că ele fiind turburate, să nu se mai vadă chipul lor murdărit de păcat.

Ei nu pot suferi nici pe cei ajunși prin credință la mântuire. Dece sunt credincioși batjocoriți? Pentru că să le întunece frumusețea și curăția vieții de creștin, ca să nu li se pară chiar lor deosebirea mare dintre ei și cei credincioși. E și batjocara celor credincioși un fel de tulburare a apei. Vezi, examinează-te ca nu cumva să faci și tu un fel de tulburare a apei pentru ca să nu-ți vezi chipul în adevărata sa stare.

Snoava cu traista

Se spune că un călător, care avea în spate o traistă cam grea, se ducea pe drum spre oraș. La un timp trece pe lângă el o căruță. „Fi bun și ia-mă și pe mine în căruță” se rugă călătorul nostru.

„Bucuros, dar ăta că și căruța mea e din greu încălecată, dar... totuși, hai de sune-te, uite aici un colț”, — răspunde căruțașul.

Călătorul se sui, și căruțașul dădu drumul ca lor. La un timp căruțașul observă cu mirare că, cei sui în căruță stău tot cu traista lui în spinare.

„Ce faci, omule? Pune sacul din spinare jos! Dece stai cu el în spate?” — întreabă căruțașul.

„Dă, spuneai că duci greu în căruță și eu credeam să duc eu sacul, să nu mai pun greutate” — răspunde călătorul.

Cam așa se întâmplă cu foarte mulți dintre oameni. Mulți sunt în biserică, membrii regulati, stau și ei în cacul familiei celor credincioși, dar nu și-au depus sarcina păcatelor lor la crucea lui Isus, și sunt tot nemântăți. Ei merg împreună cu credincioșii lui Isus, și sunt tot nemântăți. Ei merg împreună cu credincioșii, dar poartă cu ei sarcina tuturor păcatelor lor. Scumpul meu, ascultă cum îți spune Domnul Isus, „Veniți la Mine toți cei osteniți și însărecați și Eu vă voi da odihnă sufletelor voastre.”

Pomul dela umbră

La o mare grădină de pomi se făcu de către o școală de băieți o vizită. Elevii primeau explicații dela profesorul lor. Vizitând grădina ajunseră într'un loc, unde erau câțiva pomi mari, iar lângă unul mare era și unul mai mic și care părea chiar bătrân. La întrebarea elevilor asupra cauzei pentru care pomul nu a crescut mai mare și nu îi mergea prea bine, profesorul apelă la explicația grădinarului.

„O”, — răspunde acesta, — „explicația

e foarte simplă. Pomul acesta nu a crescut și îi merge rău pentru că e în umbră celuilalt. Iar unul pom pentru că și merge bine să poată crește, îi trebuie să aibă libertatea cauzelor de soare a minci binefăcătoare”.

Acest adevăr se potrivește de minune și în viața noastră spirituală. Orice care stă în umbra unui păcat, a unei lăcomii, a unui lucru, care îl împiedică de primii razele binecuvântate ale Harului nu va crește. Va rămâne permucit, în vlagă, fără putere. Cercetează-ți viața, vezi, dacă nu cumva și tu ești în umbră unui păcat, a unei patimi. Poate această explicație e secretul, pentru care tu ai crescut mai mult în viața spirituală.

Buretele

Buretele e crescut în fundul mării. El numai atunci aduce servicii celor din casă, când este îmbibat cu apă. Altfel, fără apă, uscat, el nu e de niciun folos. Cam așa e și sufletul nostru. El e creat de Dumnezeu și numai atunci se află în adevărata sa stare, când e într-o legătură intimă cu Dumnezeu, când are în el atmosfera spirituală a vieții creștine.

Căldura cuptorului

Un brutar explica odată că dacă în gresală bagă pâinea în cuptor și apoi nu are căldura necesară, atunci pâinea aceasta nu va crește destul de bine, nu va fi atât de dospită.

Tot așa e și cu bisericile noastre. Dacă în ele nu avem căldura trebuincioasă a lui Dumnezeu, care va veni, nu va fi luat această căldură și transformat într'un creștin, om a lui Isus. Biserica noastră trebuie să fie niște cuptoare, cari să poată transforma pe om din aluat în pâine. Ele trebuie să fie forța cari să producă transformarea dintr'un om necredincios într'unul plin de credință. Când biserica noastră devine astfel de forță, atunci vor fi cu adevărat binecuvântări pe mânt. Cum e biserica din care faci parte?

Pui și apariția uliului

E interesant să privești primăvara, cum sunt respirati prin iarbă, și chiar îndepartă de cloșcă. Imediat însă, ce se reze pe deasupra lor uliul, imediat alungă spre cloșcă, pentru adăpostire. Ce se potrivește aceasta și cu noi credincioșii Domnului? Și noi în viața noastră multe ori uităm de Ocrotitorul nostru, și în timpuri bune chiar ne depărtăm în desfătarea vieții de El și voia Lui, dar câteodată vin necazurile greutățile de tot felul și atunci, ne întoarcem aminte și alergăm la El. Fără El nu te îndepărta de Domnul, ci aproape de El în orice vreme a viața ta.